DOMSTOLENS DOM (Sjette Afdeling)

11. maj 2000 *

I sag C-56/99,

angående en anmodning, som Tribunal administratif de Paris (Frankrig) i medfør af EF-traktatens artikel 177 (nu artikel 234 EF) har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag,

Gascogne Limousin viandes SA

mod

Office national interprofessionnel des viandes de l'élevage et de l'aviculture (Ofival),

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende gyldigheden, i forhold til EF-traktatens artikel 40, stk. 3 (nu artikel 34, stk. 2, EF), af artikel 4i, stk. 2, i Rådets forordning (EØF) nr. 805/68 af 27. juni 1968 om den fælles markedsordning for oksekød (EFT 1968 I, s. 179), som ændret ved Rådet forordning (EF) nr. 2222/96 af 18. november 1996 (EFT L 296, s. 50), og af artikel 50, stk. 1, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 3886/92 af 23. december 1992 om gennemførelsesbestemmelser for de præmieordninger, der er fastsat i forordning (EØF) nr. 805/68 om den fælles markedsordning for oksekød, og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 1244/82 og (EØF) nr. 714/89 (EFT L 391, s. 20), som

* Processprog: fransk.

ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 2311/96 af 2. december 1996 (EFT L 313, s. 9),

har

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, J.C. Moitinho de Almeida, og dommerne R. Schintgen (refererende dommer), C. Gulmann, J.-P. Puissochet og F. Macken,

generaladvokat: G. Cosmas
justitssekretær: ekspeditionssekretær H.A. Rühl,

efter at der er indgivet skriftlige indlæg af:

— Gascogne Limousin viandes SA ved advokat P. Denesle, Rouen

— den franske regering ved kontorchef K. Rispal-Bellanger og sekretær C. Vasak, begge Juridisk Tjeneste, Udenrigsministeriet, som befuldmægtigede

— Rådet for Den Europæiske Union ved de juridiske konsulenter John Carbery og J. Monteiro, som befuldmægtigede

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent P. Oliver, som befuldmægtiget,

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at der i retsmødet den 11. november 1999 er afgivet mundtlige indlæg af Gascogne Limousin viandes SA ved advokat P. Denesle, den franske regering ved fuldmægtig s. Pailler, Udenrigsministeriets Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, Rådet ved J. Carbery og Kommissionen ved P. Oliver,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 16. december 1999,

afsagt følgende

Dom

1 Ved afgørelse af 9. december 1998, indgået til Domstolen den 19. februar 1999, har Tribunal administratif de Paris i medfør af EF-traktatens artikel 177 (nu artikel 234 EF) forelagt et præjudicielt spørgsmål vedrørende gyldigheden, i forhold til EF-traktatens artikel 40, stk. 3 (nu artikel 34, stk. 2, EF), af artikel 4i, stk. 2, i Rådets forordning (EØF) nr. 805/68 af 27. juni 1968 om den fælles markedsordning for oksekød (EFT 1968 I, s. 179), som ændret ved Rådet forordning (EF) nr. 2222/96 af 18. november 1996 (EFT L 296, s. 50), og

artikel 50, stk. 1, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 3886/92 af 23. december 1992 om gennemførelsesbestemmelser for de præmieordninger, der er fastsat i forordning (EØF) nr. 805/68 om den fælles markedsordning for oksekød, og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 1244/82 og (EØF) nr. 714/89 (EFT L 391, s. 20), som ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 2311/96 af 2. december 1996 (EFT L 313, s. 9).

2 Spørgsmålet er blevet rejst i en tvist mellem Gascogne Limousin viandes SA (herefter »Gascogne«) og Office national interprofessionel des viandes, de l'élevage et de l'aviculture (herefter »Ofival«), hvorunder Gascogne anfægter Ofival's afslag på Gascogne's ansøgninger om tildeling af præmien for tidlig markedsføring af kalve, der er indført ved forordning nr. 2222/96.

Fællesskabsbestemmelserne

3 For at medvirke til at genoprette ligevægten på markedet for oksekød, der var blevet alvorligt forstyrret som følge af forbrugernes betænkeligheder i forbindelse med bovin spongiform encephalopati (herefter »BSE«), vedtog Rådet forordning nr. 2222/96. Forordningen indeholder en række foranstaltninger, der skal tilvejebringe en bedre modsvarighed mellem produktion og forbrug (jf. herved første betragtning til forordning nr. 2222/96).

4 Rådet tog navnlig i betragtning, at saneringen af markedet for oksekød forudsætter, at antallet af dyr, der markedsføres, reduceres, hvilket bør ske gennem en tilskyndelse til tilbagetrækning og/eller markedsføring af lette unge dyr (jf. i denne retning ottende betragtning til forordning nr. 2222/96). Derfor foretog Rådet dels visse ændringer i ordningen for forarbejdningspræmie for spæde tyrekalve med oprindelse i Fællesskabet, der fjernes fra produktionen,

inden de er ti dage gamle, eller, på visse betingelser, inden de er 20 dage gamle, jf. herved artikel 4i, stk. 1, i forordning nr. 805/68, som ændret ved forordning nr. 2222/96, dels indførte man i stk. 2 i samme bestemmelse en præmie for tidlig markedsføring af kalve.

5 Sidstnævnte bestemmelse fastsætter følgende:

»Medlemsstaterne kan indtil den 30. november 1998 yde en præmie for tidlig markedsføring af kalve. Præmien ydes ved slagtning i en medlemsstat af kalve,

— hvis slagtevægt er lig med eller lavere end den gennemsnitlige slagtevægt for kalve i den pågældende medlemsstat, nedsat med 15%. Den gennemsnitlige slagtevægt i hver medlemsstat er den, som fremgår af de statistiske data fra Eurostat for 1995 eller af andre statistiske oplysninger for dette år, som er blevet offentliggjort officielt og accepteret af Kommissionen

— som umiddelbart inden slagtningen er blevet holdt på bedriften i den medlemsstat, hvor den slagtes, i en periode, der skal fastlægges.«

6 Det hedder i artikel 4i, stk. 3, i forordning nr. 805/68, som ændret ved forordning nr. 2222/96:

»I perioden fra den 1. december 1996 til den 30. november 1998 iværksætter hver medlemsstat mindst en af de i stk. 1 og 2 omhandlede ordninger.«

7 I øvrigt bestemmer artikel 4i i stk. 5 og 6:

»5. Efter proceduren i artikel 27:

— vedtager Kommissionen gennemførelsesbestemmelserne til denne artikel

— fastsætter Kommissionen for de i stk. 2 omhandlede kalve en maksimal slagtevægt, som gælder i hver medlemsstat

— fastsætter Kommissionen forarbejdningspræmien til et beløb eller eventuelt et differentieret beløb, der er af en sådan størrelse, at der fra produktionen kan fjernes tilstrækkelig mange kalve i forhold til markedsbehovet

— fastsætter Kommissionen størrelsen af præmien for tidlig markedsføring således, at den giver mulighed for at slagte et tilstrækkeligt stort antal kalve i forhold til markedsbehovet

— kan Kommissionen efter anmodning fra en medlemsstat give tilladelse til regional differentiering i en medlemsstat af præmien for tidlig markedsføring, forudsat at dyrene holdes tilbage umiddelbart før slagtningen i slagteregionen for en periode, der skal fastlægges nærmere

— kan Kommissionen suspendere ydelsen af den ene og/eller den anden af præmierne i denne artikel.

6. Kommissionen undersøger efter seks måneder efter deres ikrafttræden, om de i denne artikel indførte ordninger har givet tilfredsstillende resultater.

I modsat fald forelægger Kommissionen Rådet et passende forslag, som Rådet træffer afgørelse om med kvalificeret flertal, navnlig i lyset af, hvordan tilpasningsindsatsen er fordelt mellem medlemsstaterne, og eventuelle forstyrrelser af handelen.«

8 Vedtagelsen af de ovenstående bestemmelser begrundes i niende, tiende og ellevte betragtning til forordning nr. 2222/96 med, at

»indførelse af en præmie for tidlig markedsføring af kalve [også] kan bidrage til at genskabe markedsligevægten; for at indrette denne præmie efter produktionsvilkårene i medlemsstaterne, bør støtteberettigelsen for kalve fastsættes i medlemsstaterne på grundlag af den statistisk konstaterede gennemsnitsvægt af kalve, der slagtes i hver enkelt medlemsstat; denne gennemsnitsvægt kan variere inden for samme medlemsstat; Kommissionen skal derfor have mulighed for at give tilladelse til anvendelse af præmien på regionalt plan; for at undgå fordrejning i samhandelen er det nødvendigt at holde dyrene på bedriften i en periode; Kommissionen bør fastsætte præmiebeløbet af samme grunde, som den fastsatte forarbejdningspræmien [dvs. for at sikre, at præmiebeløbet eller -beløbene alt efter forholdene kan tilpasses ordningens behov];

produktionerne og forbrugernes forventninger er meget forskellige fra medlemsstat til medlemsstat; disse bør derfor kunne vælge, om de ønsker at anvende en forarbejdningspræmie eller en præmie for tidlig markedsføring, idet de dog skal tage mindst en af disse præmier i anvendelse i perioden fra den 1. december 1996 til den 30. november 1998;

efter seks måneder bør det undersøges, hvor effektiv ordningen med præmie for tidlig markedsføring og forarbejdningspræmie har været, samt om den er blevet anvendt korrekt, navnlig i forhold til målet om at nedbringe antallet af kalve, hvoraf der fremstilles fersk kød, med ca. 1 000 000 stk., og i lyset af, hvordan tilpasningsindsatsen er fordelt mellem medlemsstaterne, og eventuelle forstyrrelser af handelen«.

9 I overensstemmelse med den hjemmel, der var indført ved artikel 4i, stk. 3, i forordning nr. 805/68, som ændret ved forordning nr. 2222/96, valgte Den Franske Republik at yde de to præmier.

10 På grundlag af navnlig artikel 4i, stk. 5, i forordning nr. 805/68, som ændret ved forordning nr. 2222/96, udstedte Kommissionen forordning nr. 2311/96, i hvilken den fastsatte betingelserne for at yde præmie for tidlig markedsføring af kalve, hvorved den bl.a. erstattede artikel 50 i forordning nr. 3886/92 med følgende tekst:

»1. Medlemsstaterne kan kun yde præmier for tidlig markedsføring af kalve (herefter benævnt 'præmien') for dyr, der slagtes på deres område og har en slagtekropsvægt, som er lig med eller lavere end den i bilag IV anførte vægt.

...«

11 Bilag IV til forordning nr. 3896/92, som ændret, der fastsætter den maksimale slagtekropsvægt for kalve i medlemsstaterne, jf. artikel 50, stk. 1, er formuleret således:

(i kg)

Medlemsstat, hvor slagtning finder sted	Maksimal slagtekropsvægt
Belgien	136
Danmark	110
Tyskland	103
Grækenland	127
Spanien	124
Frankrig	108
Irland	—
Italien	117
Luxembourg	120
Nederlandene	138
Østrig	82
Portugal	110
Finland	84
Sverige	88
Forenede Kongerige	32

12 I artikel 50, stk. 3, i forordning nr. 3886/92, som ændret ved forordning nr. 2311/96, hedder det:

«Præmien fastsættes til:

— 65 ECU pr. dyr slagtet i 1996 og i januar 1997

— 60 ECU pr. dyr slagtet efter januar 1997.«

13 Det fremgår af syvende betragtning til forordning nr. 2311/96, at Kommissionen ville fastsætte præmien til et niveau, der især tog hensyn til både indkomsttab som følge af salget af en lettere slagtekrop og besparelserne i forbindelse med en afkortet produktionsperiode, men at den, med henblik på at forebygge visse forventede forstyrrelser på kalvekødsmarkedet i ordningens start, fandt at måtte yde højere præmier som overgangsforanstaltning.

14 Artikel 50 i forordning nr. 3886/92, som ændret ved forordning nr. 2311/96, er senere blevet ændret adskillige gange.

15 Således erstattede Kommissionens forordning (EF) nr. 18/97 af 8. januar 1997 (EFT L 5, s. 17) den maksimale kropsvægt på »103 kg«, der var fastsat for Forbundsrepublikken Tyskland i bilag IV til forordning nr. 3886/92, som ændret ved forordning nr. 2311/96, med vægten »112 kg«. Det fremgår af tredje betragtning til forordning nr. 18/97, at Forbundsrepublikken Tyskland, således som den havde hjemmel til i artikel 4i, stk. 2, første led, i forordning nr. 805/68, som ændret ved forordning nr. 2222/96, havde forelagt andre tal for kalvekødsproduktionen i forhold til dem, der var offentliggjort af Eurostat, som reference ved bestemmelsen af den maksimale slagtekropsvægt af præmieberettigede kalve,

og at disse statistikker blev accepteret af Kommissionen efter en undersøgelse.

16 Herudover føjede Kommissionens forordning (EF) nr. 200/97 af 31. januar 1997 om ændring af forordning nr. 3886/92 (EFT L 31, s. 62) til artikel 50, stk. 3, i forordning nr. 3886/92, som ændret ved forordning nr. 2311/96, et andet, sålydende afsnit:

»De to præmiebeløb, der er nævnt i første afsnit, forhøjes dog:

a) for dyr, der slagtes i perioden fra den 20. januar til den 30. juni 1997, med 10 ECU pr. slagtekrop, der vejer 110 kg eller derunder, og med 5 ECU pr. slagtekrop, der vejer over 110 kg, men ikke over 120 kg

b) for dyr, der slagtes i perioden fra den 1. juli til den 31. december 1997 med 5 ECU pr. slagtekrop, der vejer 110 kg eller derunder, og med 2,5 ECU pr. slagtekrop, der vejer over 110 kg, men ikke over 120 kg.«

17 Det fremgår af første betragtning til forordning nr. 200/97, at Kommissionen ved disse forhøjelser ønskede at tage hensyn til, at en væsentlig del af EF-produktionen af kalve — på grund af de maksimumvægttal, der var fastsat i bilag IV til forordning nr. 3886/92, som ændret ved forordning nr. 2311/96 — herefter ville blive solgt med et vægt på under 120 kg, og at der, på grund af denne

usædvanlige præsentationsform, måtte forventes forbigående vanskeligheder, som ville resultere i relativt højere afsætningsomkostninger for afsætningen af så lette kroppe.

18 I artikel 50a, stk. 1, første afsnit, i forordning nr. 3886/92, som ændret ved forordning nr. 2311/96, hedder det:

»Præmieansøgninger indgives til medlemsstatens myndighed senest tre måneder inden slagtedatoen.«

Forordning nr. 18/97 føjede et punktum til artikel 50a, stk. 1, første afsnit, der bestemmer:

»Ansøgninger for dyr, der er slagtet inden den 25. december 1996, kan dog indgives indtil den 15. januar 1997 inklusive.«

Tvisten i hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål

19 Gascogne er et fransk selskab, der driver virksomhed med produktion af kalvekød til slagterier.

20 Ved stævning registreret den 26. juni 1997 anlagde Gascogne sag ved Tribunal administratif de Paris med påstand om, at retten ophævede de afgørelse fra Ofival, som nægtede selskabet præmien for tidlig markedsføring af kalve, der var indført ved forordning nr. 2222/96. Det fremgår af hovedsagens akter og af de skriftlige indlæg fra den franske regering, at afslagene blev meddelt den 14. maj samt den 11. og 20. juni 1997, og at de blev begrundet med, at vægten af de kalve, der var ansøgt om præmie for, lå over 108 kg.

21 Til støtte for sagen har Gascogne især gjort gældende, at den nævnte præmieordning er udtryk for tilsidesættelse af det principielle forbud mod forskelsbehandling i traktatens artikel 40, stk. 3, da den har til virkning at begunstige afsætningen på EF-markedet af kalve slagtet i de medlemsstater, som kan påberåbe sig en høj national reference, hvad angår denne gennemsnitlige slagtevægt.

22 Ifølge Tribunal administratif de Paris afhænger sagens afgørelse derfor af en »klargøring af, om forskrifterne i artikel 40 i traktaten af 25. marts 1957 er til hinder for at vedtage støtteforanstaltninger til gunst for forskellige produkter ifølge kriterier fastlagt på nationalt plan, når produkterne kan afsættes i alle Fællesskabets medlemsstater«, hvorfor retten har besluttet at udsætte sagen i afventning af Domstolens besvarelse af det således afgrænsede præjudicielle spørgsmål.

Formaliteten

23 Kommissionen har rejst tvivl om, hvorvidt det forelagte spørgsmål kan realitetspåkendes, og har herved henvist til, at forelæggelsesafgørelsen ikke indeholder nærmere oplysninger om, hvornår og med hvilken begrundelse der blev meddelt afslag på de af Gascogne indgivne ansøgninger, ligesom den ikke indeholder oplysninger om, hvornår slagtning fandt sted, og om hvornår der blev indgivet ansøgning, idet disse dog må antages at have en væsentlig betydning som følge af udviklingen i den anvendelige lovgivning.

24 Kommissionen fremhæver tillige, at de i forelæggelsesbeslutninger indeholdte oplysninger og spørgsmål ifølge Domstolens faste praksis (jf. kendelse af 21.12.1995, sag C-307/95, Max Mara, Sml. I, s. 5083, præmis 7) ikke blot tjener til at sætte Domstolen i stand til at give hensigtsmæssige svar, men også til at give medlemsstaternes regeringer samt andre berørte parter mulighed for at afgive indlæg i henhold til artikel 20 i EF-statutten for Domstolen. Da alene afgørelsen om forelæggelse er blevet meddelt for de pågældende parter i medfør af denne bestemmelse, rejser Kommissionen spørgsmålet, om det forhold, at datoerne for Gascogne's ansøgninger og Ofival's begrundelse for afslaget herpå kan udledes af de sagsakter, der er oversendt af den nationale ret, er tilstrækkeligt til at antage det forelagte spørgsmål til realitetsbehandling.

25 Det bemærkes, at det følger af Domstolens faste praksis, at det for at opnå en fortolkning af fællesskabsretten, som den nationale ret kan bruge, er påkrævet, at denne giver en beskrivelse af de faktiske omstændigheder og de regler, som de forelagte spørgsmål hænger sammen med, eller i alt fald forklarer de faktiske forhold, der er baggrunden for dens spørgsmål (jf. bl.a. dom af 26.1.1993, forenede sager C-320/90, C-321/90 og C-322/90, Telemarsicabruzzo m.fl., Sml. I, s. 393, præmis 6 og 7, og af 21.9.1999, sag C-67/96, Albany, Sml. I, s. 5751, præmis 39).

26 Det må i sagen konstateres, at forelæggelsesafgørelsen ikke blot henviser til ordlyden af traktatens artikel 40, stk. 3, men udtrykkeligt refererer dels til forordning nr. 2222/96 — som »tillod medlemsstaterne indtil den 30. november 1998 at yde en præmie for tidlig markedsføring af kalve, hvis slagtevægt er lig med eller lavere end den gennemsnitlige slagtevægt for kalve i den pågældende medlemsstat, nedsat med 15%; den gennemsnitlige slagtevægt i hver medlemsstat er den, som fremgår af de statistiske data fra Eurostat for 1995 eller af andre statistiske oplysninger for dette år, som er blevet offentliggjort officielt og accepteret af Kommissionen« — dels til forordning nr. 2311/96, 18/97 og 200/97, der fastsatte gennemførelsesbestemmelserne vedrørende præmieordningen.

27 Forelæggelsesafgørelsen præciserer også, at påstanden om ophævelse af Ofival's afgørelser om at nægte Gascogne præmien er begrundet med, at præmieordningen er udtryk for tilsidesættelse af det principielle forbud mod forskelsbehandling i traktatens artikel 40, stk. 3, da ordningen »har til virkning at begunstige afsætningen på EF-markedet af kalve slagtet i de medlemsstater, som kan påberåbe sig en høj national reference, hvad angår den gennemsnitlige slagtevægt«.

28 Det må hermed fastslås, at forelæggelsesafgørelsen indeholder tilstrækkeligt præcise og fuldstændige oplysninger til, at Domstolen kan give et brugbart svar på spørgsmålet om gyldigheden, i forhold til traktatens artikel 40, stk. 3, af det princip, hvorefter der fastsættes en ret til præmien for tidlig afsætning af kalve på markedet beregnet efter den gennemsnitlige slagtevægt for kalve i hver medlemsstat i 1995, nedsat med 15%, således som det fremgår af artikel 4i, stk. 2, i forordning nr. 805/68, som ændret ved forordning nr. 2292/96, og artikel 50, stk. 1, i forordning nr. 3886/92, som ændret ved forordning nr. 2311/96.

29 Det fremgår herudover af de indlæg, der i overensstemmelse med artikel 20 i EF-statutten for Domstolen er indgivet af Gascogne, den franske regering, Rådet og Kommissionen, at oplysningerne i forelæggelsesafgørelsen faktisk har gjort det muligt for dem på en hensigtsmæssig måde at tage stilling til spørgsmålet.

30 Det forhold, at hverken datoerne for Gascogne's indgivelse af ansøgningerne og datoerne for Ofival's afslag herpå eller datoerne for slagtningen af kalvene er præciseret i forelæggelsesafgørelsen, har ikke kunnet hindre dem i at afgøre det forelagte spørgsmål, ligesom det heller ikke hindrer Domstolen i at give en brugbar besvarelse af det forelagte spørgsmål.

31 For det første har den forelæggende ret udtrykkeligt i de indledende referencer og præmisser til forelæggelsesafgørelsen henvist til forordning nr. 2311/96, 18/97 og 200/97 og har hermed oplyst, at de pågældende forordninger ifølge dens egne konstateringer tidsmæssigt finder anvendelse på Gascogne's forskellige ansøgninger og Ofival's afslag herpå. Oplysningerne i forelæggelsesafgørelsen er i øvrigt blevet suppleret med indholdet af de af den nationale ret fremsendte sagsakter og af de skriftlige indlæg for Domstolen, som herefter gengives i retsmøderapporten, der er blevet tilstillet medlemsstaternes regeringer og de andre berørte parter med henblik på retsmødet, hvorunder de om fornødent kunne fremsætte supplerende bemærkninger (jf. i denne retning Albany-dommen, præmis 43).

32 For det andet protesteredes der ikke mod de præmiebeløb som sådan, der i overensstemmelse med artikel 50, stk. 3, i forordning nr. 3886/92, som ændret ved forordning nr. 2311/96, og de følgende kommissionsforordninger afhænger af slagtedatoen, således at den omstændighed, at de relevante slagtedatoer i hovedsagen hverken fremgår af forelæggelsesafgørelsen, af sagens akter eller af parternes indlæg, ikke er tilstrækkelig til at afvise det forelagte spørgsmål fra realitetspåkendelse.

33 Spørgsmålet vil følgelig være at besvare.

Det præjudicielle spørgsmål

34 Gascogne og den franske regering har gjort gældende, at ordningen for præmier for tidlig afsætning af kalve på markedet ikke tager hensyn til kravene i traktatens artikel 40, stk. 3, således at den er ugyldig, da den medfører forskelsbehandling

og forvrider konkurrencen til skade for de franske producenter, navnlig i forhold til deres nederlandske konkurrenter.

35 Herved lægger Gascogne og den franske regering vægt på, at den generelle anvendelse af en nedsættelse på 15% af den gennemsnitlige slagtevægt for kalve i hver medlemsstat og differentieringen af retten til præmie ifølge den gennemsnitlige kropsvægt, som foretages af medlemsstaten, bevirker, at de franske producenter for at kunne opnå præmie skal producere kroppe med en maksimalvægt på 108 kg, som ikke svarer til en normal afsætning på det franske marked, hvor der sædvanligvis afsættes kroppe med en gennemsnitsvægt på mellem 120 og 130 kg. Herved får de franske producenter yderligere omkostninger og et fald i prisen for deres produktion, hvorimod de nederlandske producenter, som fik tildelt en præmiereferencevægt på 138 kg, opnår præmie samtidig med, at de navnlig i Frankrig afsætter kroppe svarende til markedets forventninger.

36 Ifølge Gascogne forstærkedes nævnte forskelsbehandling og forvridning ved, at disse referencevægttal er blevet beregnet på grundlag af statistiske oplysninger indsamlet af Eurostat i hver medlemsstat for 1995, skønt det står fast og er anerkendt, at kalvekroppene ikke er ensartede i Fællesskabet, idet hver enkelt medlemsstat til forbrug udbyder forskellige kroppe på grundlag af sædvaner eller handelsmæssig skik og brug, og idet der ikke findes nogen fælles definition af slagtekalve og disses egenskaber, ligesom der ikke findes pålidelige, ensartede EF-statistikker.

37 Ifølge Domstolens faste praksis er forbuddet mod forskelsbehandling i EØF-traktatens artikel 40, stk. 3, blot et konkret udtryk for fællesskabsrettens generelle ligebehandlingsprincip, hvorefter ensartede situationer ikke må behand-

les forskelligt og forskellige situationer ikke behandles ens, medmindre en sådan behandling er objektivt begrundet (jf. dom af 29.2.1996, forenede sager C-296/93 og C-307/93, Frankrig og Irland mod Kommissionen, Sml. I, s. 795, præmis 49).

38 Hvad angår den judicielle kontrol af betingelserne for at håndhæve dette forbud har fællesskabsinstitutionerne i forbindelse med den fælles landbrugspolitik under hensyn til de opgaver, der er overladt dem ved traktaten, en vidtgående skønsfrihed (jf. dom af 21.2.1990, forenede sager C-267/88 — C-285/88, Wuidart m.fl., Sml. I, s. 435, præmis 14, og af 29.10.1998, sag C-375/96, Zaninotto, Sml. I, s. 6629, præmis 46).

39 I øvrigt fremgår det af første, ottende, niende, tiende og ellevte betragtning til forordning nr. 2222/96, at indførelsen af præmien for tidlig afsætning af kalve på markedet tog sigte på at bidrage til en sanering og genskabelse af ligevægten på markedet for oksekød, som var stærkt forstyrret som følge af forbrugernes bekymringer vedrørende BSE. Da præmien således har til formål at sikre stabiliteten på markedet, forfølger den et af de mål for den fælles landbrugspolitik, som der tages sigte på i EF-traktatens artikel 39, stk. 1 (nu artikel 33, stk. 1, EF).

40 Inden for rammerne af denne målsætning skal alle producenterne i Fællesskabet, uanset i hvilken medlemsstat de er hjemmehørende, solidarisk og ligeligt bære konsekvenserne af de beslutninger, som fællesskabsinstitutionerne skal træffe inden for deres kompetence, for at imødegå risikoen for, at der på markedet opstår en uligevægt mellem produktionen og afsætningsmulighederne (jf. dommen i de forenede sager Frankrig og Irland mod Kommissionen, præmis 50, og Zaninotto-dommen, præmis 47).

41 I betragtning af de ovenstående bemærkninger må det fastslås dels, at det fremgår af niende betragtning til forordning nr. 2222/96, at det netop var for at kunne indrette præmien for tidlig afsætning af kalve på markedet efter produktionsvilkårene i medlemsstaterne, at Rådet valgte at differentiere retten til præmie på grundlag af den gennemsnitlige slagtevægt for kalve i hver medlemsstat, således som det fremgår af det foreliggende statistiske oplysninger.

42 Ved på disse således fastslåede middelvægttal at anvende en ensartet nedsættelse på 15% pålagde EF-institutionerne producenterne i alle medlemsstaterne på lige fod at deltage i bestræbelserne på at udvise solidaritet, der var påkrævet for at nå det mål at sanere markedet for oksekød ved at reducere antallet af kalve, der indgår i produktionen af fersk kød.

43 For det første må det bemærkes, således som Rådet og Kommissionen har gjort, at valget af en ensartet middelkropsvægt for samtlige EF-producenter ikke havde gjort det muligt at nå målet med indførelsen af præmien, eftersom de producenter i medlemsstaterne, der traditionelt kender til store kropsvægte, næppe havde været rede til at gøre sig de nødvendige anstrengelser for at nedsætte kropsvægten af deres kalve for at opnå præmien, og at producenterne i de medlemsstater, der kender en lavere kropsvægt, ville have kunnet opnå præmien uden at foretage nogen bestræbelse på nedsættelse overhovedet.

44 Tillige følger det af Domstolens faste praksis, at den omstændighed, at indførelsen af en foranstaltning inden for rammerne af en fælles markedsordning kan have forskellige virkninger for visse producenter, der varierer med den enkelte produktions beskaffenhed og de lokale forhold, ifølge Domstolens praksis

ikke kan anses for at være en efter traktatens artikel 40, stk. 3, forbudt forskelsbehandling, hvis foranstaltningen bygger på objektive kriterier, der er valgt med henblik på, at den fælles markedsordning fungerer tilfredsstillende for alle de produkter, den omfatter (jf. dom af 9.7.1985, sag 179/84, Bozetti, Sml. s. 2301, præmis 34).

45 I den forbindelse må det også fremhæves, at artikel 4i, stk. 5, i forordning nr. 805/68, som ændret ved forordning nr. 2222/96, ikke blot pålægger Kommissionen at fastsætte størrelsen af præmien for tidlig afsætning på markedet til et egnet niveau for at muliggøre slagtning af et tilstrækkeligt antal kalve på grundlag af markedets behov, men udtrykkeligt bemyndiger den til efter anmodning fra en medlemsstat at tillade en differentieret regional anvendelse af præmien i den pågældende medlemsstat.

46 Endvidere fremgår det af tiende betragtning til forordning nr. 2222/96, at fællesskabslovgiver for at tage hensyn til det forhold, at produktionerne og forbrugernes forventninger er meget forskellige fra medlemsstat til medlemsstat, har givet disse valget mellem at anvende en forarbejdningspræmie eller en præmie for tidlig markedsføring, ligesom lovgiver har bemyndiget dem til samtidig at anvende de to præmier i perioden fra den 1. december 1996 til den 30. november 1998.

47 Hvad endelig angår det af Gascogne påberåbte argument, hvorefter den påståede forskelsbehandling og konkurrenceforvridning blev forværret af, at referencevægten blev kalkuleret på grundlag af statistiske oplysninger, som Eurostat indhentede i 1995, uden at tage hensyn til særegenhederne ved markederne i de forskellige medlemsstater og til mangelen på pålidelige, ensartede EF-statistikker, må det fremhæves, at forordning nr. 805/68, som ændret ved forordning nr. 2222/96, i artikel 4i, stk. 2, første led, indeholder hjemmel for den enkelte

medlemsstat til at ansøge om anvendelse af andre statistikker end de af Eurostat offentliggjorte for at fastlægge den referencevægt, som medlemsstaten er blevet tildelt. Det fremgår af sagen, at Den Franske Republik imidlertid ikke har gjort brug af denne mulighed.

48 I betragtning af de ovenstående bemærkninger må det konkluderes, at differentieringen af retten til præmie for tidlig markedsføring af kalve på grundlag af den gennemsnitlige slagtevægt for kalve i hver medlemsstat i 1995 og den ensartede anvendelse af en nedsættelse på 15% af de således fastsatte middelvægttal ikke indebærer en forskelsbehandling mellem Fællesskabets producenter, der er forbudt ved traktatens artikel 40, stk. 3.

49 Der må følgelig svares, at gennemgangen af det forelagte spørgsmål intet har frembragt, der kan påvirke gyldigheden af artikel 4i, stk. 2, i forordning nr. 805/68, som ændret ved forordning nr. 2222/96, og af artikel 50, stk. 1, i forordning nr. 3886/92, som ændret ved forordning nr. 2311/96.

Sagens omkostninger

50 De udgifter, der er afholdt af den franske regering samt af Rådet og Kommissionen, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke erstattes. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling)

vedrørende det spørgsmål, der er forelagt af Tribunal administratif de Paris ved af 9. december 1998, for ret:

Gennemgangen af det forelagte spørgsmål har intet frembragt, der kan påvirke gyldigheden af artikel 4i, stk. 2, i Rådets forordning (EØF) nr. 805/68 af 27. juni 1968, om den fælles markedsordning for oksekød, som ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 2222/96 af 18. november 1996, og artikel 50, stk. 1, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 3886/92 af 23. december 1992 om gennemførelsesbestemmelser for de præmieordninger, der er fastsat i forordning (EØF) nr. 805/68 om den fælles markedsordning for oksekød, og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 1244/82 og (EØF) nr. 714/89, som ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 2311/96 af 2. december 1996.

Moitinho de Almeida Schintgen Gulmann

Puissochet Macken

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 11. maj 2000.

R. Grass J.C. Moitinho de Almeida

Justitssekretær Formand for Sjette Afdeling